

ЗВЕРНЕННЯ

депутатів Київської обласної ради

до Верховної Ради України про необхідність прийняття проекту Закону України «Про внесення змін до деяких законодавчих актів України» № 2079 (щодо ліквідації корупційної схеми в пенітенціарній системі шляхом вилучення статті 391 Кримінального кодексу України)

Ми, депутати Київської обласної ради VII скликання підтримуємо прийняття Закону України «Про внесення змін до деяких законодавчих актів України» (щодо ліквідації корупційної схеми в пенітенціарній системі шляхом вилучення статті 391 Кримінального кодексу України), проект якого зареєстрований за №2079.

Стаття 391 Кримінального кодексу – це репресивна корупційна схема тюремних адміністрацій, яка дозволяє:

- 1) збільшувати засудженим строк позбавлення волі на 1-3 роки за ненасильницькі дисциплінарні правопорушення;
- 2) в обмін на її незастосування змушувати засуджених до "співпраці з адміністрацією", виконання злочинних вказівок тюремного персоналу (включаючи вчинення насильницьких дій щодо інших засуджених), а також практикувати вимагання коштів із членів сімей засуджених.

Стаття 391 використовується зазвичай таким чином. Адміністрація установи виконання покарань (УВП) накладає на засудженого численні дисциплінарні стягнення, у якості покарання переводить його до дисциплінарного ізолятору (ДІЗО), потім до приміщення камерного типу (ПКТ), що вже є підставою для застосування цієї статті. Суд зазвичай відбувається прямо на території УВП. І дисциплінарні стягнення, і вироки оскаржити практично неможливо.

За даних обставин, існування та активне застосування адміністративної (дисциплінарної) преюдиції у ст. 391 КК України є наслідком того, що, формулюючи наведений склад злочину, законодавець з тих чи інших причин, не звернув уваги на таку особливість, а лише обмежився автоматичним перенесенням у дещо зміненому вигляді до ст. 391 КК України 2001 р. склад злочину, передбаченого у ч.1 статті 1833 КК УРСР 1960 р. (включена у 1983 році). Таким чином, стаття 391 є рудиментом радянської каральної системи. Навіть авторитарна Росія скасувала цю норму. З пострадянських країн вона використовується лише в Україні та Білорусі.

Крім того, аналіз структури злочинності в УВП свідчить, що протягом останніх більш як десяти років найбільша кількість кримінальних справ (проваджень) порушувалась саме за ознаками складу злочину, передбаченого ст. 391 КК 2001 р. (ст. 1833 КК 1960 р.), і саме вони складають левову частку усіх злочинів, зареєстрованих у місцях позбавлення волі.

Подальше існування та застосування ст. 391 КК України мало того, що прямо суперечить вимогам ст. 8, 21 і 24 Конституції України про верховенство права, непорушність прав людини та рівність усіх перед законом, ще й фактично призводить до штучного збільшення абсолютних показників стану злочинності у виправних колоніях.

Слід також звернути увагу на те, що, як правило, засуджені, які обвинувачуються за ст. 391 КК України, не мають захисників у суді, що має наслідком поверхневий та здебільшого формальний розгляд справ. Сторона обвинувачення, зазвичай, не обтяжує себе суворим дотриманням норм та вимог закону.

Недоцільність існування цієї норми (ст. 391) у КК України додатково підтверджується тим, що завдяки положенням діючого КВК України адміністрації установ виконання покарань та ДКВС України мають достатній правовий інструментарій для здійснення впливу на злісних порушників режиму відбування покарання – зокрема, переведення порушника до дисциплінарного ізолятора, чим також зловживають працівники УВП, з тією лише різницею, що засуджений, необов'язково будучи насправді винним у формальній причині поміщення в ДЗО, хоча б не набуває додаткової судимості.

Наявний обсяг повноважень у працівників кримінально-виконавчої системи дозволяє забезпечити порядок в установах виконання покарань без застосування щодо засуджених заходів кримінально-правового характеру. Крім того, чинністю статті 391 КК для керівництва УВП зберігається і, що найгірше, активно застосовується можливість необґрунтованого притягнення окремих засуджених до кримінальної відповідальності виключно на підставі конфліктних відносин останніх з адміністраціями таких установ або засудження особи до позбавлення волі за вчинення правопорушень дисциплінарного або адміністративного характеру, які, по суті, не повинні визнаватися злочинами (див. таблицю вироків за ст. 391 КК).

Одним з багатьох прикладів явної фальсифікації справ, за якими засудженим безпідставно присуджують продовження строку позбавлення волі, може слугувати прецедент Володимира Бордуна, який досі відбуває покарання в Олексіївській виправній колонії № 25. Засуджений Боргун у 2011 році публічно заявив про катування та жорстоке з ним поводження за участі керівництва 25-ї колонії. Харківська правозахисна група в 2012 році

зверталася до керівництва ДПтС України з проханням не переводити засудженого Бордуна до 25-ї колонії, де в нього були конфліктні стосунки з керівництвом закладу, наголошуючи на реальну загрозу його життю та здоров'ю. Проте, Бордун все одно був доправлений до Олексіївської виправної колонії № 25, де йому за 75 днів до закінчення 15-річного строку покарання вироком суду додали ще три роки – разом 18 років позбавлення волі.

Така неадекватна реакція на проступки "іменем України" суперечить закріпленому в Основному Законі курсу на становлення в Україні правової держави.

Вважати проступки на кшталт відмови від прибирання, не за "зразком" прибраної постелі, некоректного поводження з представником адміністрації, зміни ліжка у камері – достатніми для того, щоб дії засудженого кваліфікувати як злочин, за який можна призначити покарання у вигляді трьох років позбавлення волі – абсурд.

Більше того, через існування ст. 391 КК засуджені, які відбувають покарання навіть за злочини невеликої тяжкості (до 2-х років позбавлення волі), можуть ніколи не вийти з в'язниці.

Також ст. 391 КК містить дискримінаційні положення для засуджених відносно інших категорій населення: так, злісна непокора законному розпорядженню (вимозі) поліцейського при виконанні ним службових обов'язків, члена громадського формування з охорони громадського порядку і державного кордону, військовослужбовця у зв'язку з їх участю в охороні громадського порядку (ст. 185 КУпАП) тягне за собою накладення штрафу/громадські роботи/виправні роботи/адміністративний арешт, але аж ніяк не позбавлення волі.

За таких обставин очевидно, що чимало таких стягнень є штучними, застосованими лише з метою дотримання формальних умов для засудження особи за ст. 391 КК.

Наданий ст. 391 КК правовий інструментарій свідчить не стільки про прагнення адміністрацій УВП забезпечити порядок в установі, скільки про їх можливість вчинення тиску на окремих засуджених, в тому числі й корупційного характеру. Стаття 391 КК дозволяє свавільно починати/не починати проти засуджених кримінальне переслідування за дисциплінарний проступок з гарантованим обвинувальним вироком – з метою виконання засудженими необлікованої (рабської) праці, примусу засуджених до "співпраці з адміністрацією", виконання злочинних вказівок тюремного персоналу (включаючи вчинення насильницьких дій щодо інших засуджених), а також вимагання неправомірної вигоди з членів сімей засуджених. По суті, стаття 391 Кримінального кодексу – це корупційна схема тюремних адміністрацій.

Проблему, в багатьох випадках, злочинного за змістом кримінального переслідування засуджених за статтею 391 КК України додатково поглиблює бездіяльність або імітація роботи з боку працівників органів прокуратури, відповідальних за здійснення контролю за дотриманням законних прав в'язнів, як і, власне, професійна деградація інституту прокуратури в цілому.

Попередніми спробами вилучити ст. 391 з Кримінального кодексу стали:

1) Законопроект № 2708 "Про внесення змін до деяких законодавчих актів України" (щодо відповідальності за злісну непокору вимогам адміністрації установи виконання покарань) від 23.04.2015 р.

На жаль, попри загальний консенсус депутатського корпусу на його підтримку, проблеми із забезпеченням депутатської дисципліни в частині відвідування пленарних засідань призвели до того, що 12.07.2016 р. для прийняття законопроекту в I-му читанні не вистачило 38 голосів.

2) Законопроект № 9228 "Про внесення змін до деяких законодавчих актів України" (щодо вилучення статті 391 Кримінального кодексу України) від 19.10.2018 р.

Через призначення позачергових виборів народних депутатів України 21.07.2019 р., зазначений законопроект так і не отримав висновку Комітету ВР України з питань законодавчого забезпечення правоохоронної діяльності.

Таким чином, можна констатувати, що практика застосування статті 391 Кримінального кодексу України в досудовому розслідуванні та правосудді протягом останніх років та безрезультатність зусиль у її скасуванні за раніше поданими законопроектами стали національною ганьбою України в очах цивілізованого світу. Навіть така далека від еталону поваги до прав людини країна, як Російська Федерація, скасувала аналог ст. 391 у своєму Кримінальному кодексі.

Скасувати статтю 391 Кримінального кодексу прямим текстом двічі закликав Комітет з питань запобігання катуванням Ради Європи (абз. 4 стор. 30 опублікованої в червні 2017 р. та абз. 1 стор. 54 опублікованої у вересні 2018 р. доповіді КЗК щодо України).

Даний законопроект розроблений за участі експертів Ініціативи "Разом проти корупції", Громадської платформи "Реанімаційний Пакет Реформ" та Харківської правозахисної групи.

Скасування статті 391 Кримінального кодексу України підтримують:

- 1) Комітет з питань запобігання катуванням Ради Європи
- 2) Уповноважений Верховної Ради України з прав людини
- 3) Урядово-громадська ініціатива "Разом проти корупції"
- 4) Реанімаційний Пакет Реформ
- 5) Харківська правозахисна група
- 6) Українська Гельсінська спілка з прав людини
- 7) Центр політико-правових реформ

- 32
- 8) ГО "Український інститут з прав людини"
 - 9) ГО "Альянс Української Єдності"
 - 10) ГО "Центр інформації про права людини"
 - 11) ГО "Центр громадянських свобод"
 - 12) ГО "Всеукраїнський антикорупційний альянс"
 - 13) МГО "Міжнародна ліга захисту прав громадян України"
 - 14) ГО "Духовність і право"
 - 15) Правозахисне об'єднання "Синдикат"

Враховуючи актуальність питання, його нагальність, велику кількість випадків необґрунтованого кримінального переслідування засуджених "у цю секунду", попереднє обговорення парламентарями аналогічних положень при розгляді законопроектів № 2708 та 9228 (Верховна Рада України VIII скликання), антикорупційний характер законодавчої ініціативи, стислість законопроекту (2 речення) та наявність в ньому, по суті, однієї правової норми, Київська обласна рада закликає Верховну Раду України прийняти запропонований законопроект №2079 одразу за основу та в цілому.

**Підтримано рішенням
Київської обласної ради VII скликання
від 15.10.2020 № 896-36-VII**

02

Президент України

Верховна Рада України

ЗВЕРНЕННЯ

депутатів Київської обласної ради

до Президента України та Верховної Ради України про перейменування Автономної Республіки Крим на Кримськотатарську автономію в Криму

Ми, депутати Київської обласної ради VII скликання порушуємо питання перейменування Автономної Республіки Крим на Кримськотатарську автономію в Криму на підставі наступного.

Історичні долі кримськотатарського та українського народів тісно переплетені, а виклики сьогодення є спільними для обох народів та глибоко вкорінені у подіях минулого. Втрата державності, примусове витіснення, геноцид та дискримінаційна колонізаторська політика – це ті історичні травми, наслідки яких ми, українці та кримські татари, вимушені долати досі. Від того, як ми спільними зусиллями подолаємо наративи минулого, залежить не тільки порозуміння, але й доля української державницької ідеї.

Так Кримське ханство, довготривале сусідство з яким визначило характер українсько-кримськотатарських відносин та взаємопроникнення культур, припинило своє існування формально у 1783 році, а фактично у 1774 році із підписанням маніпулятивного, як би зараз сказали: «гібридного» Кючук-Кайнарджійського мирного договору, нав'язаного Російською імперією Порті. Сумнівна «незалежність» призвела до руйнації столітніх традицій управління, політичної структури та призвела до внутрішніх конфліктів, що, в свою чергу, призвело до примусового приєднання територій Кримського ханства (на той момент це не тільки кримський півострів, але й північне Причорномор'я) до Російської імперії.

Російська колонізаційна політика, дискримінація місцевого населення, релігійні утиски, нові методи управління взамін традиційних та загарбання земельних наділів, призвели до потужної хвилі примусової еміграції кримських татар з Криму протягом 19 століття. Рух у напрямку реформування застарілих політичних та суспільних інституцій, зокрема у сфері освіти, що розпочався наприкінці 19 століття та посилювався після революції 1905 року в Російській імперії, подарував кримськотатарському

21

народові надію на покращення власного становища та спричинив модернізацію етнічно-релігійної самосвідомості народу.

Ці та інші зрушення дозволили кримським татарам бути не тільки активними учасниками карколомних подій, що розпочалися в Російській імперії у 1917 році, але й самим сформувати власний уряд та скликати національні збори – Курултай кримськотатарського народу. Вже у грудні 1917 року проголошена Кримська народна республіка була визнана Українською Центральною радою. На жаль, сподіванням на відновлення державності, які поділяли й інші поневолені народи Російської імперії, не судилося здійснитися і вже наприкінці січня 1918 року в Криму розпочався більшовицький терор, а у лютому було розстріляно голову уряду Республіки Номана Челебіджіхана.

Процеси, що відбувалися у міжвоєнний період, а саме у 1920-ті роки, для кримських татар і Криму за характером і наповненням були ідентичні до процесів, що мали місце в Україні. Створення Кримської Автономної Радянської Соціалістичної Республіки, політика коренізації, залучення місцевих еліти до влади, культурне «відродження» – це та інше передувало масовим репресіям 1930-х років. Кульмінація терору припала на 1937 рік, коли були заарештовані та розстріляні кримськотатарські діячі науки, культури, освіти, партійні керівники та члени уряду. Поза сумнівами той факт, що знищення кримськотатарської політичної та культурної еліти залишило глибокий слід в історії народу, спричинивши наслідки, які відчуються й досі.

Голод 1932-1933 років, який призвів до загибелі мільйонів українців, залишив слід і в історичній пам'яті кримськотатарського народу, адже місцеве населення кримського півострову не лише постраждало від злочинної політики влади, але й рятувало українців, що тікали від голоду в Крим з материка.

Друга Світова війна для кримських татар ознаменувалася не лише трагедією окупації ворожими військами, але й зрадницьким примусовим виселенням всього народу. Депортація кримських татар розпочалася 18 травня 1944 року. Радянський репресивний апарат було використано для виселення усього народу, включно із жінками, дітьми та людьми похилого віку. Кінцевими пунктами призначеннями були: Узбекистан (151,083 тис. осіб, серед них в Ташкентській області – 56 тис., Самаркандській – 32 тис., Андижанській – 19 тис., Ферганській – 16 тис.); Урал (Молотовська та Свердловська області, Удмуртська АСРР) та Європейська частина СРСР (Костромська, Горьківська, Московська області та Марійська АСРР). Загальна кількість депортованих становила майже 200 тис. осіб. В результаті

33

насильства з боку держави кримські татари стали народом у вигнанні (Сюргун кримськотатарською).

Відсутність житлових умов, брак харчування, непристосованість до нових кліматичних умов та швидке поширення хвороб, стали причинами важких демографічних наслідків протягом перших років вигнання. Кримські татари гинули тисячами у вигнанні, а народжуваність перевищила смертність лише у 1948 р. Чоловіки, що на момент депортації перебували на фронті, були відправлені до трудармії після завершення бойових дій. Вони отримали змогу відшукати свої сім'ї лише після 1948 року.

Місця розселення кримських татар отримали назву «спецпоселення» за аналогією із віддаленими районами виселення репресованих та розкулачених у 1930-х рр. Режим спецпоселення керувався спецкомендатурою. За наказом Президії Верховної Ради СРСР від 1948 р. полишати такі поселення суворо заборонялося.

Режим спецпоселень почав пом'якшуватися у 1954 р. та був скасований у 1956 р. Кримські татари отримали можливість вільно переміщуватися по території СРСР, окрім Кримського півострова. Саме боротьба за право повернення на батьківщину стало фундаментальною основою кримськотатарського руху.

Бажання повернутися на батьківщину призвело до появи потужного руху – боротьбу за власні права, що став прикладом не тільки для інших поневолених народів Радянського союзу, але й для правозахисників та дисидентів Москви та Києва. Кримські татари спромоглися практично втілити те, про що у світі тоді лише говорили, а саме ненасильницький спротив. Як результат, внесок кримських татар у розпад Радянського союзу є беззаперечним. Довготривалий процес боротьби та подолання спротиву радянської влади призвів до консолідації кримських татар, появи сучасної національної свідомості народу. Таким чином, злочинний намір радянської влади знищити цілий народ не став реальністю.

Попри те, що наприкінці 1980-х – на початку 1990-х років відбулося масове повернення кримських татар на батьківщину, в Крим, на превеликий жаль відновлення історичних прав депортованого народу не було здійснено, а заходи із адаптації та інтеграції кримських татар не проводилися належним чином. В першу чергу це було спричинено політичними обставинами, в яких існував Крим у 1990-ті роки, а також тим фактом, що при владі залишилася стара радянська партійна номенклатура. Незважаючи на те, що ті чи інші зрушення щодо наданням прав кримським татарам відбувалися, в різний час, завдяки поодиноким зусиллям українських управлінців. В цілому ж прослідковувалась недалекоглядність та маргінальність українських

політиків, їх небажання приділяти належну увагу проблемам кримськотатарського народу.

Кримські татари неодноразово виступали на захист суверенітету української держави та підтримку української національної ідеї. Так було в 1991 році, коли не тільки доля Криму, але й доля України була невідома. Так було в 1994 році, коли виникла реальна небезпека сепаратизму. Так було в 2004 році, коли під час Помаранчевої революції, кримські татари зайняли чітку проукраїнську позицію та стали на захист демократичних цінностей. Зрештою, події не надто віддалені у часі, а саме 2014 рік та анексія Криму, продемонстрували нам, що попри всі негаразди та недоліки політичних рішень Києва, що мали місце у 1990-х та 2000-х, кримські татари стали зрілою, свідомою та невід'ємною частиною української політичної нації.

Поза сумнівами, кримські татари є корінним народом Криму, а не національною меншиною. Але, на жаль, протягом довгих років це не визнавалося українською владою. Лише в 2014 році, коли виникла загроза анексії Криму, Верховна Рада України постановою від 20 березня визнала кримських татар корінним народом України, а Курултай і Меджліс – його вищими репрезентативними органами. Однак, попри вимоги Декларації ООН «Про права корінних народів», українська влада за 6 років не спромоглася схвалити спеціальний закон про статус та права корінних народів. Тим не менш, було розпочато процес внесення змін до Конституції України стосовно статусу Автономної республіки Крим. Пропоновані зміни були покликані забезпечити права кримськотатарського народу. На превеликий жаль, відповідний проект змін не було схвалено за попередньої влади. Про створення національної, кримськотатарської автономії в Криму, йшлося і при новій владі під час її злету у 2019 році. Водночас жодних зрушень у цій справі не помітно.

Нагальна потреба у проголошенні Кримськотатарської автономії в Криму замість Автономної республіки Крим, як рудименту радянської доби, визнається не лише кримськими татарами, експертами, аналітиками та вченими, але й українським народом. Так за даними опитування, проведеного фондом «Демократичні ініціативи» та Центром Разумкова у 2018 році – 50 % населення України підтримують створення Кримськотатарської національної автономії, в той час як лише 28 % респондентів виступають проти. На підтримку окресленої ідеї свого часу виступали Петро Порошенко, Анатолій Гриценко, Андрій Садовий, Святослав Вакарчук.

Спільність історичної долі кримських татар та українців, відносини, що закорінені у глибині віків, виклики та спільний ворог, історична справедливість – це лише основні причини, які змушують нас забезпечити

права корінного народу Криму – кримських татар, перейменувавши Автономну Республіку Крим на Кримськотатарську автономію в Криму.

Ми свідомі в тому, що дане перейменування може вплинути на процеси пов'язані з міжнародними арбітражами по питаннях анексії Автономної республіки Крим, територій Донбасу та російської агресії проти України в цілому. Виходячи з цього, просимо підійти виважено, з державницькою позицією, до підготовки та реалізації даного питання, так як відновлення історичної справедливості має бути конструктивним процесом для України, як держави та державотворчих процесів в цілому, підсилувати, а не втрачати діючі міжнародні та геополітичні позиції держави Україна на міжнародній арені.

**Підтримано рішенням
Київської обласної ради VII скликання
від 15.10.2020 № 896-36-VII**

ЗВЕРНЕННЯ
 депутатів Київської обласної ради
 до Верховної Ради України щодо недопущення прийняття проєкту
 Закону України № 3131 «Про внесення змін до Податкового кодексу
 України та інших законів України щодо детінізації виробництва
 сільськогосподарської продукції»

На розгляді Верховної Ради України знаходиться проєкт Закону України № 3131 «Про внесення змін до Податкового кодексу України та інших законів України щодо детінізації виробництва сільськогосподарської продукції», за яким власники земельних паїв, які не здали їх в оренду, а обробляють самі, щорічно платитимуть податок з кожного гектара незалежно від того, скільки заробив фермер.

Законопроект вводить мінімальний податок на кожен гектар землі сільськогосподарського призначення. Суть законопроекту — всі власники паїв, які не здають їх в оренду, мають заплатити податок у розмірі 5 % від нормативно-грошової оцінки землі. Сьогодні гектар оцінюють у 30 тисяч гривень. Отже, з кожного потрібно буде заплатити 1,5 тисячі гривень щорічного податку. І навіть за умови, якщо втратили урожай, чи земля стояла незасіяна. Якщо ж пай перебуває в оренді, то податок платитиме орендар. Депутати вважають, що кожен фермер щороку отримує фіксовані гроші. Це не так! В Україні сільське господарство має високий ступінь ризику: неврожай, засуха, пожежі, шкідники, врожай застряг на елеваторі чи відібрали рейдери. Різке падіння цін на внутрішньому чи зовнішньому ринку. Або сімейне господарство використовує частину землі під сінокіс, випас худоби чи ділянка знаходиться «під парою».

Крім того, новим законопроектом планується запровадити поставлене податкове зобов'язання для фізичних осіб – власників або користувачів земельних ділянок наданих для ведення особистого селянського господарства, розмір яких перевищуватиме 0,5 га. Відповідно до поточної редакції Податкового кодексу України, звільняються від оподаткування ПДФО доходи, отримані від продажу власної с/г продукції, що вирощена на земельних ділянках наданих для ведення особистого селянського господарства, розміром до 2 гектарів. Таке зменшення не корелюється з ЗУ «Про особисте селянське господарство» та Земельним кодексом України. Адже зазначені ділянки надаються саме для задоволення особистих потреб шляхом виробництва, переробки і споживання сільськогосподарської продукції, а їх розмір для безоплатної передачі громадянам становить саме до 2 гектарів.

Новацією такого підходу до оподаткування є те, що розмір податку не залежатиме від фактично отриманого доходу, тобто оподатковуватиметься ймовірний дохід. При цьому не враховуються особливості сільськогосподарського виробництва, дохідність якого залежить від багатьох

змінних факторів, зокрема, урожайності, залежності від погодних та біологічних умов, сезонності тощо.

Але в Україні середній розмір земельного паю набагато більший. Ділянок в обробці до 0.5 га невелика кількість». За даними Держгеокадастру, близько 7 мільйонів українців мають земельні паї — у середньому близько чотирьох гектарів кожен. 4,7 мільйона власників паїв є одноосібниками — тобто обробляють свої паї самостійно. Решта паїв здаються в оренду великим агрофірмам чи холдингам. Отже виходить, що в середньому український одноосібник має заплатити податок у 6 тисяч гривень (з чотирьох гектарів). Запропонований законопроект фактично стимулюватиме продавати землю або здавати її в оренду.

Економіст Київської школи економіки Олег Нів'євський вважає законопроект № 3131 вкрай небезпечним:

«Це силове витіснення дрібних фермерів з їхньої землі великими агрокомпаніями. Таким чином будуть просто «віджимати» землю в одноосібників... Селян змусять позбуватися землі, утримувати яку багатьом стане не вигідно. А щодо звинувачень одноосібників у нечесній конкуренції, то і великі підприємства платять мінімум податків завдяки спрощеній четвертій групі оподаткування. Вони платять близько 300 гривень з гектара єдиного податку, який замінює собою два податки: земельний і податок на прибуток... Щодо решти податків, таких як ПДВ на паливо, насіння або добрива, то юридичні особи не є кінцевими платниками і тому можуть їх нейтралізувати при продажі своєї продукції, переключившись на кінцевого споживача. Натомість одноосібники не є юридичними особами і не мають такої можливості. Якщо одноосібник дуже чесний і вирішить задекларувати весь дохід з проданої кукурудзи, йому доведеться заплатити 18 % податку з доходу як фізичній особі. У перерахунку на чистий прибуток податкове навантаження в такому разі буде приблизно 50 %. І це при тому, що великі агрохолдинги платять близько 5 % від прибутку».

В ефірі телеканалу «Еспресо» голова громадської спілки «Союз українського селянства» Іван Томич висловився так:

«До 300 тисяч особистих селянських господарств приєднали земельні паї до своїх особистих господарств і на площі 3 - 4 гектари вони ведуть вже більш товарне виробництво. Запровадження 6 тисяч гривень податку на 4 гектари — це кінець їхньої діяльності... Запровадження такого податку призведе до зменшення кількості працюючих людей у селах, а також до збіднення і так бідного сільського населення. Ще одним наслідком такого рішення може стати здорожчання фруктів, овочів і ягід, які вирощують в українських селах. Це удар по українському селянству. А ширше — це зачистка з української землі українських селян».

Таким чином, нововведення передбачають збільшення податкового навантаження в першу чергу для фізичних осіб — власників та користувачів земельних ділянок. В той же час податковий вплив на юридичних осіб — виробників сільськогосподарської продукції буде мінімальний.

Окремої уваги заслуговує наступне положення. В пункті 1 Розділу II законопроекту зазначено: «Цей Закон набирає чинності з дня наступного за днем його опублікування та застосовується до податкових періодів,

40

починаючи з 1 січня 2020 року». Статтею 58 Конституції України встановлено, що закони та інші нормативно-правові акти не мають зворотної дії в часі, то стає досить очевидним, що процитоване вище положення законопроекту суперечить Конституції України.

Прийняття законопроекту №3131 призведе до важкопрогнозованих соціальних та економічних наслідків. Посилення податкового тиску на дрібних сільськогосподарських виробників може спричинити примусовий продаж або передачу в оренду належних їм земельних ділянок. Також може призвести до збільшення безробіття у сільській місцевості, відтоку робочої сили за кордон, зниження конкуренції та монополізації сільськогосподарського виробництва, зростання продовольчих цін на внутрішньому ринку. Все в сукупності може перекреслити ймовірний позитивний ефект від можливого збільшення податкових надходжень до бюджету. Тож користь від прийняття законопроекту виглядає сумнівною.

**Підтримано рішенням
Київської обласної ради VII скликання
від 15.10.2020 № 896-36-VII**

Комітет Верховної Ради України з питань екологічної політики та природокористування

ЗВЕРНЕННЯ

депутатів Київської обласної ради

до Комітету Верховної Ради України з питань екологічної політики та природокористування щодо внесення змін до статті 3 Закону України «Про поводження з відпрацьованим ядерним паливом щодо розміщення, проектування та будівництва централізованого сховища відпрацьованого ядерного палива реакторів типу ВВЕР вітчизняних атомних електростанцій» в частині актуалізації назв адміністративно-територіальних одиниць у зв'язку з реформою децентралізації

Відповідно до статті 3 Закону України «Про поводження з відпрацьованим ядерним паливом щодо розміщення, проектування та будівництва централізованого сховища відпрацьованого ядерного палива реакторів типу ВВЕР вітчизняних атомних електростанцій» від 9 лютого 2012 року № 4384-VI, замовник будівництва централізованого сховища спрямовує кошти в обсязі 10 відсотків загальної кошторисної вартості будівництва на спорудження об'єктів соціального призначення у місті Славутичі, Іванківському і Поліському районах Київської області згідно з переліком, затвердженим Київською обласною державною адміністрацією.

12 червня 2020 року Уряд затвердив новий адміністративно-територіальний устрій базового рівня. Відповідно до розпоряджень Кабінету Міністрів, після місцевих виборів в Україні буде 1469 територіальних громад, які покриватимуть усю територію країни.

Враховуючи вищевикладене, вважаємо за необхідне вести зміни до статті 3 Закону України «Про поводження з відпрацьованим ядерним паливом з відпрацьованим ядерним паливом щодо розміщення, проектування та будівництва централізованого сховища відпрацьованого ядерного палива реакторів типу ВВЕР вітчизняних атомних електростанцій» від 9 лютого 2012 року № 4384-VI в частині актуалізації назв адміністративно-територіальних одиниць, а саме: замінити текст «у місті Славутичі, Іванківському і Поліському районах» на «Славутицькій, Іванківській та Поліській об'єднаних територіальних громадах»

Забезпечення спрямування коштів на будівництво та ремонт об'єктів соціального призначення, що здійснюватиметься в рамках соціально-економічного розвитку прилеглих до зони відчуження та зони безумовного (обов'язкового) відселення територій, стабілізація гідрологічного режиму

72

території, є основою та суттєвим поштовхом для зміни відношення до цієї території, до відновлення та повернення її до життя.

Створення гарантованих умов фінансової підтримки розвитку та забезпечення повноцінного функціонування віддалених об'єднаних територіальних громад, напасть поштовх для виконання ним своїх функцій в повному обсязі.

**Підтримано рішенням
Київської обласної ради VII скликання
від 15.10.2020 № 896-36-VII**

Верховна рада України

Президент України

Кабінет Міністрів України

ЗВЕРНЕННЯ

депутатів Київської обласної ради

**до Верховної ради України, Президента України та Кабінету Міністрів України
щодо захисту та розвитку спрощеної системи оподаткування, обліку і звітності
та негайного ухвалення законопроектів 3853-1(2), №3993.**

Ми, депутати Київської обласної ради підтримуємо позицію руху #SaveФОП щодо захисту прав та інтересів малих підприємців, як найбільш уразливої частини бізнес середовища України. В умовах тотальної кризи, спричиненою, зокрема поширенням захворювання на COVID-19, введенням карантину, найбільш потерпає мікро та міні бізнес. Нажаль, державна позиція на спрямована на підтримку підприємництва.

Прийняті Верховною Радою України 20.09.2019 року Закони України №128-IX “Про внесення змін до Закону України “Про застосування реєстраторів розрахункових операцій у сфері торгівлі, громадського харчування та послуг” та інших законів України щодо детінізації розрахунків у сфері торгівлі та послуг” та №129-IX “Про внесення змін до Податкового кодексу України щодо детінізації розрахунків у сфері торгівлі і послуг” запроваджують для фізичних осіб-підприємців(надалі – ФОП) обов’язок використання фіскалізованих реєстраторів розрахункових операцій(надалі – РРО) під час реалізації товарів та послуг, чим суттєво збільшують витрати мікропідприємців, що автоматично призведе до підвищення цін для споживачів. Окрім того запровадження фіскалізованих РРО для ФОПів знівелює саму спрощену систему оподаткування, обліку та звітності, яка створювались для надання можливості українцям розпочати і вести свою справу без фаху чи досвіду у бухгалтерському обліку. Додаткове адміністрування призведе до збільшення корупційних чинників і тиску з боку контролюючих органів.

Нормами законів 128-IX, 129-IX окрім фіскалізованих РРО фізичними особами-підприємцями запроваджується механізм «КЕШБЕК» - винагорода інформатора Державної податкової служби за вчинені неточності чи порушення з боку фізичних осіб-підприємців під час реалізації товарів та послуг.

Зобов'язання використання фіскалізованих РРО в сьогоднішніх реаліях робить ведення діяльності мікропідприємця надзвичайно важким і коштовним.

Державна регуляторна служба України провела розрахунок та аналіз регуляторного впливу від запровадження додаткового регулювання, що вводиться прийняттям цих законів та публічно розмістила цю інформацію. Прогнозні витрати ринку, платників податків другої та третьої груп єдиного податку, від реалізації положень Законів №128-ІХ, 129-ІХ становитимуть від 8,5 до 22,4 млрд. грн. на адміністрування процесів застосування в залежності від типу реєстратора розрахункових операцій. Всі ці витрати бізнес автоматично закладатиме в собівартість товарів та послуг, що спричинить збільшення роздрібних цін. Значне подорожчання процедур адміністрування податків для мікропідприємництва робить мікробізнес неконкурентним у порівнянні з великим бізнесом та в подальшому призведе до закриття суб'єктів господарювання фізичних осіб-підприємців, що провадять свою діяльність на спрощеній системі оподаткування, обліку та звітності. Це створить підґрунтя для монополізації споживчого ринку великим бізнесом і паралельно вб'є альтернативну пропозицію мікропідприємництва на ринку праці.

Наголошуємо, що при прийнятті законів №128-ІХ, 129-ІХ законотворцями не було надано суспільству обрахунків щодо фінансової доцільності від запровадження фіскалізації РРО і «КЕШБЕКУ». Навпаки Міністр фінансів Оксана Маркарова наприкінці 2019-го публічно заявляла, що додаткових надходжень до бюджету від запровадження вищезазначених норм Мінфін не очікує. За оцінкою експертів додаткове адміністрування однозначно призведе до додаткових витрат з бюджету України.

Законом України 129-ІХ "Про внесення змін до Податкового кодексу України щодо детінізації розрахунків у сфері торгівлі і послуг" передбачено застосування механізм так званого "КЕШБЕКУ", який попри морально-етичні суперечності несе потенційний ризик кримінального тиску на мікробізнес з метою отримання винагороди за інформацію щодо невидачі чеку чи видачі чеку не на всю суму. Існує велика ймовірність запровадження шахрайський схем і кримінальних дій тиску на мікробізнес.

Закриття діяльності мікропідприємцями чи їх бізнес-еміграція може привести до катастрофічних наслідків для країни, бо місцеві бюджети мінімум на 20% відсотків наповнюються саме за рахунок податків, які сплачує мікробізнес.

На нашу думку, лише спрощена система оподаткування(надалі – ССО) є єдиною можливістю започаткувати і вести бізнес кожному українцю без

42

фаху, досвіду та мінімізувати контакт з, нажаль, корумпованою на сьогодні податковою системою України.

17.07.2020р. в ВРУ, було зареєстровано проекти Законів «Про внесення змін до Податкового кодексу України та деяких інших законодавчих актів України щодо запровадження щорічного підвищення граничних обсягів доходів для застосування спрощеної системи оподаткування, відновлення права платників єдиного податку не застосовувати реєстратори розрахункових операцій, а також скасування корупційного механізму кеш-бек» №3853-1 і №3853-2, №3993, які були напрацьовані групою народних депутатів з Рухом #SaveФОП. Основною ідеєю цих законопроектів – є збереження, розвиток та захист ССО.

Законопроекти №3853-1, №3853-2 та №3993 спрямовані на пожвавлення бізнес активність існуючих фізичних осіб-підприємців і створення підстав для довіри підприємців, вони мають додати впевненість у законодавчій стабільності.

Законопроекти № 3853-1, № 3853-2 та № 3993 є особливо важливими в умовах карантину та повинні стати першочерговими.

Враховуючи вищезазначене **закликаємо:**

1. Президента України та Кабінет міністрів України сприяти розгляду законопроекту 3853-1, 3853-2, №3993.

2. Верховну раду України першочергово розглянути та ухвалити законопроекти № 3853-1, № 3853-2 та № 3993

**Підтриманорішенням
Київської обласної ради VII скликання
від 15.10.2020 № 896-36-VII**

Київська обласна державна
адміністрація

ЗВЕРНЕННЯ

депутатів Київської обласної ради

**щодо започаткування обов'язкового виконання учнями, вихованцями,
педагогічними працівниками у закладах загальної середньої освіти
Державного Гімну України**

На сьогодні наявна необхідність сформувати у дітей та юнацтва ціннісні орієнтири і громадську самосвідомість через їх виховання у душі поваги до державної мови та державних символів України, поваги і дбайливого ставлення до національних та історичних цінностей.

Відповідно до статті 15 Закону України «Про повну загальну середню освіту», виховний процес є невід'ємною складовою освітнього процесу у закладах освіти і має ґрунтуватися на загальнолюдських цінностях, культурних цінностях Українського народу, цінностях громадянського (вільного демократичного) суспільства, принципах верховенства права, дотримання прав і свобод людини і громадянина, принципах, визначених Законом України «Про освіту» та спрямовуватися на формування, зокрема, патріотизму, поваги до державної мови та державних символів України, поваги та дбайливого ставлення до; національних, історичних, культурних цінностей, нематеріальної культурної спадщини Українського народу, усвідомленого обов'язку захищати у разі потреби суверенітет і територіальну цілісність України.

Згідно із частиною другою статті 54 Закону України «Про освіту», педагогічні, науково-педагогічні та наукові працівники зобов'язані, зокрема, виховувати у здобувачів освіти повагу до державної мови та державних символів України, національних, історичних, культурних цінностей України, дбайливе ставлення до історико-культурного надбання України та навколишнього природного середовища.

Враховуючи зазначене вище, з метою популяризація та виховання у мешканців Київської області шанобливого ставлення і поваги до державних символів України, просимо докучити Департаменту освіти і науки Київської обласної державної адміністрації:

1. Забезпечити проведення педагогічними працівниками роз'яснювальної роботи серед учнів із шанобливого ставлення до державних

19
символів, а також вивчення учнями закладів загальної середньої освіти
Державного Гімну України.

2. Забезпечити обов'язкове виконання учнями, вихованцями,
педагогічними працівниками у закладах загальної середньої освіти
Державного Гімну України на початку кожного навчального дня та під час
проведення урочистих заходів.

**Підтримано рішенням
Київської обласної ради VII скликання
від 15.10.2020 № 896-36-VII**